

MICROFARADIOS A 28 BYTES E MEDIO

(Conto e máis non tan conto)

Atrás dun tempo que non apareceu por ningures.

E non o dabamos atopado por máis que nos puxeramos co conto. Pasaran unha chea de días e non se daba deducida a razón de porqué estábamos exactamente alí, facendo non se sabía que cousas. Pero quizais por mediación da casualidade un día de mediados do mes de agosto demos co entendemento da matrícula, e non era outra de que a maior parte da nosa actividade perdíase nas voltas.

Era naquel estreito marxe de tempo medianamente útil onde os compañeiros se afanaban en facer as cousas ben, ou mellor ca ben, súper ben, que cando se está no medio de tanto máquina un saca o seu lado máis creativo e se pon a facer andrómenas. Case sempre saían ben as conexións eléctricas pero bastaba que un dos quince tentara aclarar unha dúbida con xente doutra mesa, para que en poucos minutos se convertese aquel obradoiro nun banco experimental da matemática fractal do caos, e volta a perder o tempo buscando respostas ou dando por perdida a paciencia. Iso no mellor dos casos, porque cando a desesperación era moita había que baixar correndo á máquina das galdrumadas e buscar un consolo rápido a tanta desorientación laboral.

Nembargante sobaban cousas que facer, como mirar a través da fiestra o grupo de mozas do curso de xardinería no seu descanso das once e media, facendo diso un acontecemento de tipo científico-biolóxico, ao afirmar uns, - mira que ducia de nécoras, están boas, eh. - e responder outros facendo xiros coa man a xeito de balance improvisado - máis que nécoras, sardiñas diría eu, ou mellor... chinchos sardiñeiros. – Aclarar a medida exacta ou relativa dos chinchos “sardiñeiros” para que puideran ser considerados como tales era tarefa obrigada para os seguintes minutos, discusión que foi aclarada ao establecer mediante a cinta métrica e previo acordo das partes en tolerancias de entre 18,5 e 21,3 cm.

¿Tes o térmico do trifásico subido neno, puxeches os fusibles, o relé non dará polo cu outra vez? – preguntaba un ó seu compañeiro de equipo e este lle respondía – agarda polo mestre antes de dar tensión, non vaia ser que estoupe todo, non me fío un pelo do que fixemos nin destes compoñentes que mercaron nos chinos – Así eramos, homes de peso, tanto que algún pasaba amplamente dos 90 kg, nembargante se había que coller un cable na man sen desconectar a tensión por aforrar un par de minutos pois se facía e xa estaba, contradicindo así tódalas normas habidas e por haber sobre a seguridade no trabalo.

Ás dez da mañá dun día calquera da semana o ambiente estaba tranquilo na aula das teóricas, as explicacións dadas polo mestre dende primeira hora tampouco é que convenceran sobre maneira, un costume polo que xa era ben coñecido no centro era o de facer repasos dos repasos e explicacións das explicacións, pero con todo sempre nos preguntaba si o entenderamos, ao ver as nosas caras cun xesto un tanto revirado e meditativo dicía – Vale, intentarei explicalo doutro xeito – e, claro, leña outra vez.

Cada cousiña no seu sitio

Chegaba rebumbio dende as escaleiras, os carpinteiros baixaban da aula a tomar un descanso sen deixar de falar en alto, tendo en conta que tamén pisaban forte con aqueles zapatóns de faena que tiñan a obriga de levar postos custaba traballo manter a concentración na nosa aula. O asunto non tería maior transcendencia se uns días antes non nos houbesen feito aquela enquisa que ameazou con darlle volta ás cementacións do Padroado Beiramar, ou polo menos era a impresión que nos transmitían as palabras sentidas do noso insigne mestre.

Señores, señora – dixo– Chegou ás miñas mans o resultado da enquisa que cubríchedes a semana pasada – o seu rostro era un poema de Miguel Delibes, fondo e apesarado, tanto que botou as mans á cabeza. Tal parecera que a paz social se romperá por tan graves acusacións, máis duras críticas á súa persoa, á institución que representaba e á formación profesional en xeral. – Temos que falar seriamente destes resultados tan desastrosos, supoño que nun espazo curto de tempo virá a coordinadora a poñervos ó tanto das medidas (drásticas) que se van tomar. – A maioría dos presentes pensamos que algo moi grave sucedera, cómo tería que ser de serio o asunto para que tiveramos a impresión de que podía irse o curso ó carallo en calquera momento?, quen foran as persoas que dende a súa sinceridade puxeran en tela de xuízo a metodoloxía empregada dende había polo menos sete cursos e medio?, e o máis importante, qué foi o que escribiron para provocar aquela marea turbulenta?. Non se soubo moi ben ata que nos descansos e dada a relaxación que da lear un pitillo con tranquilidade os compañeiros comezaron a contar as

súas impresións. – Pois eu escribín que o mestre non prepara ben as leccións, non era anónima a enquisa? – outro dixo – Pois eu lle puxen que non se pode estar a atrasar traballo por culpa dos que non teñen ganas de tirar para adiante e che tocan de compañeiros de equipo– ao que engadiu un terceiro – Eu soamente escribín no capítulo de queixas que facía moita calor na aula de electricidade, pero comentando o asunto directamente co mestre me dixo que ese era un problema menor, que o verdadeiramente importante eran as nosas queixas en canto a deficiencias e mala organización.

Fora como fose xamais se produciu esa reunión coa coordinadora, primeiro porque marchara de vacacións e segundo porque no fondo non fora para tanto esa pretendida sacudida na honra do padroado, pero si que se fixeron cambios de equipo e ata se modificou o temario do curso para ilo adaptando ós nosos coñecementos previos.

Máis toxos que flores

- Ves esa loura que acaba de pasar por debaixo da fiestra? Pois tremenda delicadeza está feita, por onde pasa faise oír. – Oír, notar e padecer – dixo o que estaba con el – Haiche cada unha nese grupo de xardineiras que mete medo, a loura en concreto estaba o outro día sacudindo a máquina das galdrumadas porque non lle daba a pastilla de chocolate que lle pedira, tanto a sacudiu que por pouco bota abaixo a parede dos aseos. O caso é que con tanto balbordo saíu o mestre carpinteiro a ver o que pasaba e deulle un toque de atención – qué pasa aí? – preguntou – “que me tangó la pasta la puta máquina esta, tío” – Pois non é xeito ese de reclamar, con semellantes sacudidas vas a rompela, se queres recuperar os cartos o mellor é que llos reclames mañá ao propietario do artefacto para que chos devolva. –

Seguiron os dous electricistas a murmurar daquelas señoritas tan finas. – A morena que vai con ela tenche a voz potente e sonora, tanto que cinco minutos antes de que regrese o grupo das faenas no exterior xa se sabe que veñen pola costa abaixo. – Esa aínda é peor que a loura, porque antes de onte botoulle un can a outra compañeira por facerlle a broma de darlle unha zurra no cu, os berros chegaron a dentro da nave de carpintería, que a aquela hora tiña un par de máquinas funcionando para facerlle un encargo pequeno ós do curso de capacitación. – “Cagondioooooossss, tía, no te pases” “¿De que vas jualay?, yo no me paso, fue menganita” – “Ni menganita ni leches, que te conozco como si te pariera” –

Pouco despois entraron a cambiarse no vestiario das mulleres e para desgusto da única moza do grupo dos electricistas deixaron o chan feito unha esterqueira con toda aquela

terra que traían nos zapatóns. Pararon as semanas e as rapazas nos seguiron obsequiando con outros xestos solidarios que poderían ser atribuídos tranquilamente ao Sindicato de Cacos da Ribeira, tales como botar arroutos que se confundían coa treboada; así o chegou a declarar unha das persoas afectadas despois de recuperarse do trauma de cruzarse con elas á primeira hora da mañá.

Eh, non podedes botar o fume para outro lado? – a mi no me digas nada, fue la profe quien me mandó encender la motosierra aquí. – pero podedes acendela no patio traseiro e así o fume non teremos que comelo os que estamos debaixo desta placa, pensade un pouquiño. – Á mestra de xardinería non lle fixo moita graza a petición dos electricistas, tomouna coma unha intromisión nas súas funcións, mais a petición era xusta, soamente había media ducia de metros ata o patio aberto, alí podían probar as máquinas que quixeran sen mandar fumes fedorentos para a zona cuberta onde estabamos algúns tomando o primeiro café do día. Menos mal que aquela mañá non tocaba probar as máquinas desbrozadoras.

Un mes despois non habían regalar outro daqueles comentarios tan elaborados. Un compañeiro dos nosos chegou dicindo que se cruzara con dúas delas tamén á primeira hora, naquel intre estaba falando a que parecía máis desgustada – “Joder tía, a los tíos es imposible que les de por pensar, no pueden, el riego sanguíneo que necesitan en el cerebro se les va todo para la polla”

Un hacker na escuridade

Apareceu como aparecen as herbas malas na leira tras unha tempada de chuvias. O troiano estaba infectando un dos equipos da aula, xusto nun momento de máxima actividade informática. É un dicir o da máxima actividade “informática”, porque apenas se limitaba a catro horas semanais en tempadas máis ou menos altas. A moza que ocupaba o ordenador atacado xurou e perxurou que ela non era a responsable do ataque, nin voluntaria nin involuntariamente, máis o mestre fixo unha acusación xeral por mor daqueles que usaban na casa o dispositivo de memoria USB que o padroado lles facilitara para traballar. Repetiu para quen quixo oír que ese dispositivo non debía ser utilizado na casa nin a xeito particular, xa que podía afectar, como era evidente, á boa marcha das clases.

Resultou non ser un só ordenador o infectado, senón dous e polo menos a metade das memorias de peto. O mestre contounos (bastantes veces) que no curso do ano anterior houbera problemas con ese mesmo troiano, o “Autorun Recycler”, un deses que se auto instalan e se fan donos do equipo. Teñen coma característica principal o permitir que se traballe nese ordenador, pero limitando algunhas das funcións importantes como a pantalla

de MSDOS, a restauración do sistema e a instalación de calquera tipo de programa de limpeza co que intentar desinfectar.

Buscando e rebuscando remedios pasaron varios días nos que nos fomos asesorando co técnico informático que viña de cando en vez a manter o bo funcionamento de toda a rede do centro, dos coñecementos do noso mestre (de familia de informáticos) e dos coñecementos adquiridos por nos mesmos noutras escolas, ata chegar á conclusión inevitable de que toda aquela roña procedía dun mesmo equipo, o que rescatamos dos andeis da chatarra a primeiros do curso. Con aquel caldeiro e outro parecido se programaron os autómatas, chegando estes a funcionar coma se a programación procedera da última tecnoloxía do hardware o software e os altos estudos da nanotecnoloxía aplicada. Pero era que no curso anterior tampouco puxeran coidado en limpar ben tódolos equipos, e menos as pezas de museo coma aquelas torres que gardaban no seu interior compoñentes tan increíbles coma o sempre incomparable Pentium II, o cal xa fora utilizado con clamoroso éxito na batalla naval de Roma contra Cartago, alá polas Guerras Púnicas.

O “puto equipo” como foi bautizado a raíz do incidente, desprendeuse definitivamente do intruso cando se lle aplicou o antivirus máis eficaz da historia, consistente nin máis nin menos que en formatear o disco duro. A honorabilidade dos alumnos foi recompensada co recoñecemento do mestre despois de comprobar que o erro viña herdado do ano anterior, sen que mediara en ningún momento a intencionalidade por parte de ninguén dos presentes de facer ningún tipo de dano ás instalacións.

Mais isto é o que podería sonar máis ou menos ben, se non fora que para conseguir a autorización do mestre para formatear ese disco duro houbera que aplicarlle corrente trifásica debaixo das unllas; dende logo, traballiño custou convencelo. – Que máis da – dicía - Se cadra a min para o ano que ven non me toca impartir, aquí son interino. A quen lle toque que se zafe, nos xa temos dous equipos novos que nos acaban de dar, mellores ca eses. Veña rapaces, non rompades agora a cabeza con iso. - O que non quitou de que o sentido común fixera acto de presenza.

Técnicas de relaxación

Poderíase dicir que a cuestión formal durante o desenrolo das clases resultaba manifestamente mellorable, ou se recibían moitas explicacións ou as recibidas non acababan de engaiolar ó alumnado. Por moito que o mestre chegase ó extremo da afonía

ou provocase unha lesión no túnel metacarpiano da boneca, a forza de debuxar garabatos e máis garabatos no encerado. – Entendestes? – preguntaba unha e outra vez mentres facía un varrido de radar sobre as nosas caras perplexas. – Si é moi sinxelo, non ten nada, a ver que vo lo explico doutro xeito. – Seguidamente abría a súa mente enciclopédica, a cal contiña “todo e parte” do cosmos coñecido e por coñecer. Os resultados non eran esperanzadores, xa que a xente tiña tendencia a botar unha soneca máis que a intentar entender a raíz da conversión de números binarios aos sistemas octal, decimal e hexadecimal. Para el era coma contar cos dedos, para nos sería máis doado cruzar a ría a pe ata Vigo que entender tanta “sinxeleza” matemática perversa.

As técnicas empregadas por nos para non acabar coas cabezas coma barrís de cru eran diversas. Había quen pasaba as tres cuartas partes do tempo afuciñado na mesa, ou quen xogaba co bolígrafo ata facer que a barra de tinta desbordase a causa da calor corporal. Tamén quen abría a mochila furtivamente e sacaba un paquetiño de froitos secos pra ir rebaixando así o nivel de ansiedade; conste que algún ata prestaba atención ás explicacións e que mesmo había quen anotaba os mínimos detalles coma borranchos accidentais do encerado para non perder detalle. A folla de exercicios se presentaba aterradora, ninguén se atrevía a conxectar, nin asegurar sequera que podería facer máis aló do segundo exercicio sen meter a pata. Tal era a desorientación colectiva minutos antes do descanso das doce. Era un carallo vintenove tentar resolver un exercicio por non menos de tres sistemas numéricos, cando resultaría tremendamente sinxelo e práctico dividir entre catro e facer a continuación sumas e restas cos dedos. Pero non, así non lle valía ao señor profesor, quería que as nosas mentes pensaran coma calculadoras científicas, e a verdade, no único que pensaban a aquelas horas as nosas mentes era en saír a botar o pitillo, aproveitando de paso que estabamos abaixo para falar as pestes del.

Instaladores de tecnoloxía de nivel medio

Acabou tocando a actividade tan anunciada o mes anterior, tiñamos o privilexio de ser os que habíamos de colocar os proxectores nas outras aulas, os dispositivos de seguridade nas máquinas da carpintería e o sistema completo de vixilancia por cámaras de todo o padroado. Non estaba mal para empezar. Na carpintería se fixeron fotos das máquinas a intervir electricamente e no resto de aulas simplemente se fixeron buratos para pasar cables por onde se podía, como había de comezar logo o novo curso dos escaiolistas non era problema se o martelo rompía de máis, eles podían tapar os buratos, a dinámica corporativa do centro ben permitía eses luxos.

Ao taller eléctrico foi parar un motor reciclado que facía as veces de banco de probas para ensaiar os sistemas de parada automática e freado en menos de tres segundos no caso de terse producida unha emerxencia. Na nosa aula foi instalado un proxector que permitiría ampliar o contido da pantalla do ordenador do mestre. O mesmo en outras dúas aulas da segunda planta, así que nos repartimos arriba a metade dos compañeiros, cada un co seu cometido. Se instalaram aparellos de protección eléctrica, proxectores, interruptores, alumeado de emerxencia, lectores de tarxetas e conexións cos ordenadores dos docentes. Tamén se estableceron novas liñas de comunicación informática entre aulas e obradoiros, de xeito que se podía seguir un mesmo traballo dende varios sitios á vez. Menos mal que os troianos que aínda infectaban equipos non eran dos que se transmitían por medio da rede de cables, soamente pasaban dun a outro si alguén non mantiña a precaución de usar as memorias de peto, xusto o que fixeron algúns, e como consecuencia infectaron os seus ordenadores nas casas.

A fin de contos

Hai que di que tódalas historias, certas ou non, precisan din final axeitado e que satisfaga na medida do posible a quen se fai eco delas, mesmo a quen por un descoido imperdoable se lle da por ler escritos. As tan temidas conferencias do mestre quedaron atrás facía semanas e con elas todo o relacionado cos seus contidos. Desmontáranse os cadros eléctricos e se gardou cada compoñente no seu sitio correspondente dos paños, tamén se baleiraron as taquillas do vestiario de toda roupa de faena. A parte relacionada co taller eléctrico quedou así clausurada para maior gloria e fundamento dos futuros especialistas en alta electrónica, demótica, robótica e un altísimo coñecemento en redes informáticas. En definitiva, que mellor nos collera Deus a todos confesados por se acaso.

Se antes non desexábamos caldo, agora tiñamos as sete cuncas a botar por fora. ¿A quen se lle ocorrera meter un módulo de 60 horas de riscos laborais nun curso xeral de pouco máis

de 200, ningunha delas con contido específico sobre os riscos da electricidade? . Iso si, de leis, normativas, fundamentos, directivas, procedementos, e sancións administrativas estabamos bastante ben informados. Chegamos á conclusión de que si se amoreaban os papeis dos que constaba un estudo e seguimento das accións a tomar nun posto de traballo, sería abondo para sepultar o complexo hospitalario Xeral-Cíes. Claro que unha cousa era a teoría preventiva e outra moi distinta a realidade laboral, tradicionalmente afastada do sentido común. A mestra foi alcumada con certo merecemento “A tenente O’neal”, o seu método pedagóxico consistía en espremer ao máximo cada minuto e cada parte dese minuto coma se fosen os últimos da Era Cuaternaria.

Tales sesións de tortura psicolóxica foron interrompidas nunha ocasión para dedicarse a tarefas máis sublimes e elevadas, e a conta diso gozamos de tres horas impagables de descanso nun venres. Foi por sorpresa que nos avisaron de que - “hoxe é un día un tanto especial, saímos ás once e cuarto, o motivo é que se celebra no concello a entrega dos diplomas dos cursos do ano pasado, e claro, os docentes temos que acudir, sinto que teñades que perder estas tres horas tan valiosas, pero non vos preocupedes que faremos o posible por recuperalas”

- O que escribe e subscribe da fe de que as recuperamos ben recuperadas, vaia se foi así.

Rematamos cunha serie maratoniana de exames, repasos de exames e repasos dos repasos, por se a alguén non lle quedara claro que estabamos alí para aprender, aprender e aprender; mais como sobaban horas pese a todo e non se podía saír antes de tempo, o que se fixo foi proxectar películas do ano da pera que non acabaron de entusiasmar a tódolos concorrentes. Outros asuntos destacados foron a preparación da cea de fin de curso, a realización das prácticas relacionadas e a presentación a un proceso de selección por parte dalgúns a postos de operador de telefonía, deses que solucionan as dúbidas dos clientes dunha liña ADSL e que descoñecían as prácticas mafiosas das operadoras que operan na Península Ibérica. Finalmente, e que se saiba, o balance de empregos causados directamente polo módulo de “Instalador de equipos informáticos, autómatas programables e control de vixilancia industrial” foi de 1 persoa por xunto. Pero ese é outro conto.

Manuel Piñeiro

Outono de 2010

manuelpms@hotmail.com